určitém veř. zařízení státním, jakým právě jsou místní tabulky. V této relaci nemá však jiných práv, nežli která jí v normách toto nařízení upravujících výslovně byla poskytnuta. Zákon č. 266/1920 nedává jí v tom směru žádných práv, nýbrž ukládá jí jen povinnosti. Čl. 6 vl. nař. č. 324/1921 připouští ovšem, aby se ob. zastupitelstvo usneslo na tom, že nápisy na místních tabulkách mají býti vyhotoveny také v jazyku jiném nežli v jazyce státním, a v tomto případě dává obci nárok na to, aby se tak stalo. Toto právo však, pokud jde o jazyk německý, není dotčeno ustanovením, že nápisy provedeny býti musí písmem latinským, ježto notoricky toto písmo nejen je způsobilé řeč německou vyjádřiti, nýbrž také všeobecně v této řeči se ho vedle fraktury používá. Otázkou, bylo-li by přípustno nápisy na místních tabulkách zhotoviti cyrilikou, nemusel a nemohl se nss zabývati, poněvadž v daném případě jedná se o nápisy v řeči německé a lze tedy spornou otázku řešiti také jen s tohoto hlediska.

Č. 5309.

Ústavní práva politická. — Popisní věci: I. Předpis vl. nař. č. 324/1921 o vnější úpravě místních tabulek neodporuje zákonu. — II. Předpis ten není nařízením policejním. — III. O písmu místních tabulek — věta jako při Boh. 5308 adm.

(Nález ze dne 22. ledna 1926 č. 21.834/1925).

Prejudikatura: Boh. 5308 adm.

Věc: Obec: H. (adv. Dr. R. Traub z Č. Brodu) proti ministerstvu vnitra (rada pol. správy Dr. Ant. Šorf) o místní tabulky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem z 12. června 1922 vyzvala osp obec H., aby místní tabulky, které proti předpisům vl. nař. č. 324/1921 v německém textu zhotoveny jsou frakturou, upravila přesně dle tohoto nařízení. Rekurs podaný do tohoto výměru obcí byl v cestě instanční nař. rozhodnutím zamítnut z důvodu, že podle čl. 7 cit. nař. vnější úprava místních tabulek musí přesně odpovídati vzoru, k nařízení tomu připojenému, použití fraktury pak se vzorem tím je ve zřejmém rozporu.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.

Stížnost nevytýká, že by nař. rozhodnutí odporovalo vl. nař. č. 324/1921, nýbrž napadá je přímo v této jeho právní basi namítajíc, že vl. nař. č. 324/1921 samo odporuje zákonu a je proto neplatno. Bylo se tudíž soudu omeziti jen na zkoumání platnosti tohoto nařízení.

§ 55 úst. listiny stanoví, že nařízení vydávati lze jen ku provedení určitého zákona a v jeho mezích. Zákon ze 14. dubna 1920 č. 266 Sb. v § 11 výslovně zmocnil vládu, aby vnější úpravu místních tabulek určila nařízením, aniž by jí dal nějaké bližší směrnice o způsobu této úpravy. Že úprava písma místních tabulek spadá pod pojem »vnější úpravy«, bylo dovoděno v nálezu Boh. 5308 adm. a není stížností popíráno.

Stížnost vytýká, že cit. nařízení je neplatné, protože úprava jím provedená sleduje jiné účely, než kterými nesen je zákon č. 266/1920. Dlužno ovšem přiznati, že nařízení drží se po rozumu § 55 úst. listiny »v mezích zákona« jenom tehdy, když nejen nevybočuje z rámce zákonem mu formálně vytčeného, nýbrž i uvnitř tohoto rámce upravuje materii jenom v tom způsobu, jak toho účel a tendence zákona prováděného vyžadují. Nss nemohl však shledati, že by vl. nař. č. 324/1921, pokud stanovilo obligatorně používání latinského písma na místních tabulkách, šlo přes hranice diktované účelem zákona č. 266/1920. Instituce místních tabulek není myšlena jako zařízení sloužící toliko potřebám místního obyvatelstva. Intencí předpisu § 11 zákona č. 266/1920 bylo, aby v zájmu snadné orientace v š e h o obyvatelstva bylo v celém státním území upraveno označování obcí a osad pomocí úředních tabulek způsobem právně i technicky jednotným s vyloučením všelikého označování prostředky jinými nebo jiným způsobem (§ 21). Této snaze po jednotnosti všelikého označování obcí a osad zajisté plně odpovídá předpis vl. nař. č. 324/1921, že označení má se díti jednotně také co do způsobu a tvaru písma na tabulkách užívaného tak, jak v příloze nařízení vyznačeno. Nelze tedy říci, že by tento předpis šel mimo účel sledovaný §em 11 zák. č. 266/1920. Je-li způsob označování nařízením stanovený jedině vhodným, či bylo-li by možno účelu zákonem sledovaného dosíci také jinou úpravou, není arciť již otázkou zákonitosti sporného předpisu a nemůže proto vzhledem k ustanovení § 102 úst. listiny, dle něhož jest soudu zkoumati toliko platnost, t. j. zákonitost nařízení, nss-em býti zkoumáno. Námitka stížnosti, že vl. nař. č. 324/1921 odporuje § 55 úst. listiny, je tedy bezdůvodna.

Další námitka stížnosti opírá se o zásadu úměrnosti policejních nařízení a dovozuje neplatnost sporného předpisu vl. nař. č. 324/1921 z důvodu, že omezuje volnost obcí v používání písma při místních tabulkách více, nežli je třeba k zjednání stavu policejně přiměřeného, resp. více nežli je v zájmu veřejném nezbytně zapotřebí. Avšak tato námitka jest již proto bezdůvodna, poněvadž sporný předpis vl. nař. 324/21 nelze kvalifikovati jako nařízení policejní. Obsahem jeho není omezení přirozené volnosti jednání jednotlivců, nesměřuje k tomu, zachovati nějaký právní stav a chrániti jej před nebezpečím a škodami mu hrozícími, nýbrž zřizuje a upravuje určité veřejné zařízení k obecnému prospěchu, a ukládá za tím účelem obcím jako nositelům veřejné správy positivní povinnosti, aby toto zařízení provedly a hradily náklad s ním spojený. Pro obsah a rozsah těchto povinností nejsou proto směrodatna hlediska platná pro úpravu povinností policejních, nýbrž toliko úvahy účelnosti, založené na účelu a intenci zákona č. 266/1920.

Posléze stížnost namítá, že vl. nař. 324/1921, ukládajíc obligatorně užívati písma latinského, je v rozporu se zákonnými předpisy, zaručujícími německé menšině národní ochranu její národnosti a řeči, a směřuje k násilnému odnárodnění jejímu. Ani tuto námitku neshledal nss důvodnou. — — — — 1)

---

1) Jako v nál. Boh. 5308 adm., posl. odst.